

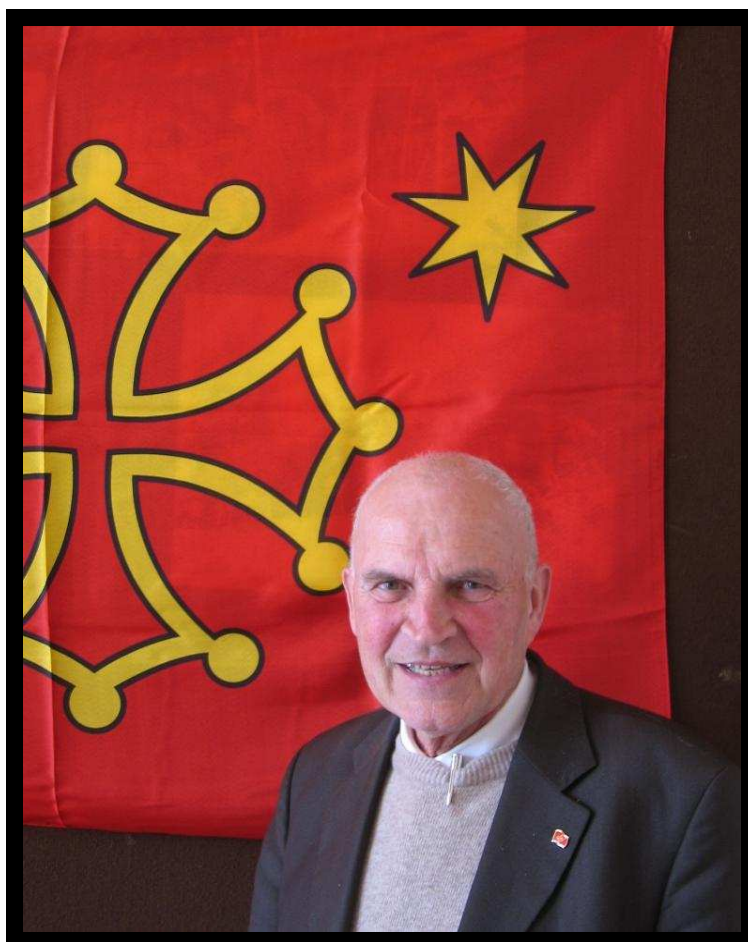
numèro **100** • estiu de 2010 • 5 €

Pour une Occitanie fédérale et démocratique

LO LUGARN-LOU LUGAR

Tribuna per l'Occitània liura • Partit de la Nacion Occitana

N° ISSN: 0399 – 192 x

Jaume Ressaire (1940-2010)

Recaçèt l'escomesa, recaçem la tanben !

L'an passat foguèt particularament ric en aniversaris diversès : mai que mai lo cinquanten aniversari de la creacion de nòstre partit per Francés Fontan e la desaparicion d'aquel en 1979. Arribam tanben al centen numèro de nòstre jornal mas es pas lo moment d'o celebrar. Vaquí qu'un triste jorn d'aqueste mes de junh, ven de defuntar plan abans ora, nòstre president onorari, nòstre amic car e inspirator, Jaume Ressaire.

Mai de 400 personas, la familha, los amics, los occitanistas, los representants del **Govèrn Provisòri Occitan**, los responsables e sòcis del **Partit de la Nacion Occitana** èran presents al cementèri de Banhòus lo 10 de junh per l'acompanhar simbolicament dins son darrièr viatge. Per nosautres, aquela despartida es un tèrratremol comparable a lo de l'abséncia de Francés Fontan. Dins aquela region carnièra, administrativament lengadociana mas de dialècte provençal, entre lo Ròse e Cevenas, entre un ancian estat teocratic occitan (Comtat Venaissin) e una tèrra de resisténcias a l'uniformizacion religiosa francesa (camisards, uganauds), un cèl gris de pluèja, un ventàs, lo tarrabast trebolaire d'un trin plan pròche e d'un avion de caça dessus nòstres caps compausavan un encastre idonèu per lo drama que veniá de se nosar. La bandièra occitana sus l'ataüc manquèt de s'envolar e las dichas èran gaireben inaudiblas pels qu'èran un pauc de còsta. La d'Eva, sa femna foguèt remirabla de dignitat, de fòrça de caractèr e de conviccion politica coma conven a la memòria d'un marit que aviá consacrat una granda partida de sa vida al combat per l'emancipacion de la nacion occitana. Mas non mens esmovents foguèron las del conse de Sant Miquèu d'Euzet ont Jaume viviá, de Miquèu Gravier, de Coleta Fraisse, del grop de Banhòus del **P.N.O** e de David Price, nòstre provençal d'origina americana, s'engorgossant dificilament de tant que Jaume èra son paire espiritual. Nòstre capiscòl, Felip Bonnet, s'adreicèt a la molonada venguda far omenatge a Jaume per soslinhar la pèrda d'un dels grands apareires d'Occitània. Christian Lacour trobèt los mots que cal per nos dire que Jaume li aviá tot après sus Occitània. Xavier Bada, ancian deputat, membre d'onor del **P.N.O** qu'èra vengut dempuèi sa Catalonha, faguèt omenatge a nòstre ancian capiscòl, en catalan, en digne ambassador dels catalans nombroses que consideravan Jaume coma un fraire e un amic de la nacion catalana. La suspresa venguèt de l'intervencion del representant de la lòtja maçonica vengut per onorar un de sos fraires. D'unes de nosautres ignoravan aquela apartenéncia fin finala logica e coèranta amb la volontat de Jaume de desvolopar la consciéncia occitana dins totes los mitans. Èra just que las dichas foguèsson seguidas de nòstres bèls cants nacionalistas mas pacifics: lo Se canta e la Copa Santa. Aprèp la ceremonia, un còp la familha partida, Joan Larzac, aliàs Roqueta, occitanista istoric, prèire, que aviá benesit a la glèisa l'union d'un mescrent de cultura catolica, Jaume, e d'Eva, protestanta, èra aquí tanben. Recampant a son entorn los crestians, recitèron amassa lo Nòstre Paire dins nòstra lenga. Dins una omelia improvisada, Joan Larzac observèt que çò que lo metiá mal en aise dins Fontan èra lo nacionalisme sens la lenga que aquel parlava pas. Per contra, çò qui li agradava dins Ressaire èra lo nacionalisme amb amb la lenga que aviá popada al brèç. Apuèi, aviam rendètz-vos al local del partit a Banhòus ont lo grop local s'amassa un dimenge per mes per lo veire de l'amistat. L'ambient i èra puslèu festiu compte tengut de las circumstàncias tal coma Jaume, probable, o auriá volgut e las conversacions portavan pas sonca suls sovenirs mas tanben fòrça suls projectes. Perque comptan pas solament l'òme, Jaume Ressaire, mas son òbra e sos escrits sus Occitània, lo reichisme, l'etnisme que caldrà triar, classar e publicar benlèu jos la forma d'una brocadura. Mas subretot, la melhora faïçon de l'onorar es de contunhar son òbra e d'en primièr e mai que tot la renovacion del **Partit de la Nacion Occitana** engimbrada per nòstre novèl capiscòl, Felip Bonnet. Jaume li fasiá fisança e lo sosteniá. Avèm una seria d'escasenças que impòrta de preparar sonhosament : la preséncia a l'Estivada de Rodés, a l'Escòla Occitana d'Estiu, l'estagi de formacion sus la nacion occitana e lo nacionalisme occitan e lo Conselh Nacional de Montauban de novembre que ven. La renovacion passa tanben per d'estrategias per densificar lo nombre dels sòcis del partit e tirar las leiçons de nòstra incapacitat a montar de listas independentas a las darrièras eleccions regionalas en Lengadòc-Rosselhon coma en Provènça-Alps-Costièra d'Azur. La malautiá de Jaume l'empachèt de federar las energias e de jogar lo ròtle de locomotiva coma o aviá fach en 2004. Sèm pas estats collèctivament capables de nos engatjar tant coma o aviá fach. Deurem èsser a son nivèl dins l'avenir. Eissuguem nòstras lagrimas e recaçem l'escomesa de la renovacion coma Jaume Ressaire e qualques companhs recaçèron la de la subrevida del **P.N.O** a la mòrt de Fontan. Se tracha de la liberacion de nòstra nacion occitana, ni mai ni mens.

Joan-Pèire Alari Agen, 16 de junh de 2010